

57

ஜூலை - ஆகஸ்ட்

1989

இதழ் : 5

கொடிநீதி

மலையக வெளியீட்டக வெளியீடு

இந்திரா ஸ்டோர்ஸ் ஒன்ட்ரூ க்ஓர்டீக்

சகல விதமான சில்லறைச் சாமான்களும்,
உணவு தானியங்களும் நியாய விலையில் பெற்றுக்கொள்ள
நாட வேண்டிய இடம்

★

எஸ்டேட் சப்ளையர்ஸ்

இல. 106, மேட்டுக்கடை வீதி,
பூண்டுலோயா.

தொலைபேசி : 893

உரிமையாளர் : K. V. G. இந்திரசேன

எண்ணங்களைக் கவரும்

எழில் கொஞ்சம்

வண்ண ஆபரணங்களுக்கு

வசந்த மகால்

VASANTHA MAHAAL
JEWELS

144 - B/1, FIRST FLOOR,

COLOMBO 11.

(Opposite of Peoples Bank)

வெள்ளம் போல் கலைப் பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேஷமாயின்
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம்
விழிபெற்று பதவி கொள்வார்

—பாரதி

கொழும்பு

இதழ் ஐந்து அந்தனி ஜீவா

KOZHUNDU 57, மகிந்த பிளேஸ், கொழும்பு - 6.

ஜூலை - ஆகஸ்ட் 1989

மலையகக் கல்வி

அன்புள்ளங் கொண்டவர்களே,
பெருந்தோட்டத்துறையில் வாழ்பவர்களின்
கல்வியைப் பற்றி சிந்திக்க வேண்டும்
இவர்களின் கல்வி நிலை
மிகவும் பின் தங்கியுள்ளது
மலையக தமிழ்ப் பாடசாலை அனைத்திலும்
ஆசிரியர் வெற்றிடங்கள் உள்ளன
ஆசிரியர் பற்றாக்குறையைப் பற்றி
பழைய பல்லவியை பாடாமல்
இதனை நிவர்த்தி செய்ய
உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்
மலையக கல்வி வளர்ச்சிக்கு
பல செயல் திட்டங்கள் நிறைவேற்ற வேண்டும்
தோட்டத்துறை பாடசாலைகளின்
தேவைகளை அறிந்து
ஆசிரியர் நியமனங்களை
உடனடியாக வழங்குவது அவசியம்.
மலையக கல்வி வளர்ச்சியில்
மறு மலர்ச்சி ஏற்பட்டால்தான்
மலையக சமூகத்திற்கு விடிவு வரும்!

மௌனத்துக்கு வயது 160

- சு. முரளிதரன் -

நான்கிற்கும் அதிகமான தலைமுறைகள்
மூச்சடக்கி இருந்திட்ட - உன்
மௌனத்துக்கு வயது 160
எழு - விழு - அழு என்பதே
தொடரும் தாரகமாய்
உன் மௌனத்துக்கு வயது 160

உன் மௌனம் சம்மதமே தான்
என சாதித்துக்கொண்டு
நாற்காலிகளை ஆக்கிரமித்து
வாயுள்ள சில வயிறுகள்
உன் மௌனத்தை ஒலிப்பெருக்கின!
உலகமெல்லாம் மொழிபெயர்த்தன!
இப்போ, நிரப்பியது போதுமென
மௌனிக்கத் தொடங்கி விட்டன!

எவரெவரோ சாட்டை எடுத்து
சவடால் செய்திருக்க
பகலை ஜாமமாக்கி
மறைவிடங்கூட நாடாமல்
காமம் கழித்திருக்க
அகலமாய் உன் மௌனம்
துணைபோகின்றது - அங்கு
உன் 'சாராய சப்தம்' - உன்
மௌனத்தை ஆழமாக்குகின்றது.

யுகயுகமாய் உயிர்த்திருக்கும்
இந்த மௌனத்தை கொல்லும்
ஓசைச்சூட்சுமங்கள் -
வடக்கு தெற்கு பார்த்து
மயான அமைதியை மனங்கொண்டு
குறட்டை யொலிக்காமலே
குப்புறப்படுத்துறங்கும்.

ஒருநாள் - உன் மௌனபாரம்
பொறுக்காது மலைக்காற்று
பூப்பெய்தும்! - அன்று
மரங்கள் வீழும்; மதகுகள்
உடையும்; மலைகளும் தகர்ந்துபோம்;
என எண்ணும் என் மனமும்
யுகாந்தரமாய் நீடித்த
இந்த மௌனத்துக்கு
அர்த்தம் அம்மட்டோ? - எனக்
கேட்டு மௌனமளிக்கும்.

இந்திய
வம்சாவளியினரைப் பற்றி
ஆங்கிலத்தில்
இரு நாவல்கள்

நூற்ருண்டின்

பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதியில் இலங்கையில் ஆரம்பமான இந்திய வம்சாவளியினரின் குடியேற்றம் அதற்கு முன்னர் இடம்பெற்ற அரசியல், கலாசார குடியேற்றங்களிலிருந்து வேறுபட்ட குடியேற்றமாகும்.

நன்கு திட்டமிடப்பட்ட பொருளாதார குடியேற்றமாகக் கருதப்படும் இது 1928ல் பதினான்கு குடும்பத்தினரின் வருகையோடு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பிரித்தானியரின் ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்த இலங்கை, இந்திய அரசாங்கங்களிரண்டினதும் அங்கீகாரத்தோடு 1929ல் இந்திய அரசாங்கத்தால் சட்டபூர்வமாகத் தடை செய்யப்படும் வரையிலும் இந்த மனித குடியேற்றம் தொடர்ந்து இடம் பெற்றது.

இவ்விதம் நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஒரு நாட்டில் குடியேறவும், குடும்பம் நடத்தவும், தொழில் செய்யவும் தொடர்ந்து அனுமதிக்கப்பட்ட ஒரு சந்ததியினர் இயல்பாகவே குடியேறிய நாட்டின் அரசியல், பொருளாதார, சமூக கலை நிகழ்ச்சிகளால் பாதிக்கப்படுவதும் - பாதிப்பு ஏற்படுத்துவதும் உண்டு.

தமது வாழ்க்கையில் வளம் தேடவேண்டுமென்ற நினைப்பில் ஏங்கி நின்ற ஏழை இந்திய படிப்பறிவற்ற கிராமத்துத் தமிழ் மக்கள்-ஏமாற்றப்பட்டும், ஆசைகாட்டப்பட்டும் இங்கு இலட்சக்கணக்கில் குடியேற்றப்பட்டனர்.

அவர்களைப் பற்றி ஆங்கிலத்தில் நிறையவே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஆய்வு நூல்களும் நினைவுக் குறிப்புக்களுமாக மாத்திரமல்ல படைப்பிலக்கியமாகவும் சில நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

அவ்விதம் அமைந்த இரண்டு படைப்புக்கள் 'கள்ளத்தோணி' 'சரணம்' என்ற இரு நாவல்களுமாகும்.

‘கள்ளத்தோணி’ என்ற நாவல் ராஜா புரக்டரால் எழுதப் பட்டது. 1977ல் இலங்கையில் நூலாக வெளிவந்தது. ‘சரணம்’ என்ற நாவல் கோபால் காந்தியால் எழுதப்பட்டது. 1987ல் இந்தியாவில் நூலாக வெளிவந்துள்ளது.

ஆங்கிலத்தில் தனது படைப்புக்களை எழுதி புகழ்பெற்ற இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுள் ராஜா புரக்டரும் ஒருவர். ‘ஒரு குழந்தையென்றால் அழவேண்டும்’ ‘நித்திய வாழ்வு’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் ‘ஒரு செம்படவனின் மகள்’ என்ற நாவலையும் கூடவே இவர் வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்த நாவல் டிங்கேரி மொழியில் நூல் உருவில் வெளிவந்த பெருமையுடையது. இலங்கை கடற் படையில் ஒரு காலத்தில் கமாண்டராக பணியாற்றியவர் ராஜா புரக்டர். தென்னிந்தியாவில் தன் வறுமை வாழ்விலும், பிள்ளைகளற்ற இல்லற வாழ்க்கையிலும் வெறுப்புற்று கள்ளத்தனமாக இலங்கையில் குடியேறிய ஒருவனது சோகமும், ஏமாற்றமும் மிகுந்த வாழ்க்கையைக் குறிப்பிட்டெழுதியிருக்கின்றார் கள்ளத்தோணி என்ற தனது நாவலில்.

கோபால் காந்தி இலங்கையில் நான்கு ஆண்டுகள் (1978-1982) வாழ்ந்தவர். கண்டி இந்திய ஹைகமிஷனில் செயலாளராகப் பணியாற்றியவர். சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் கீழ் இலங்கையிலிருந்து தாயகம் திரும்புவார்களோடு தொடர்புடைய பணிகளைச் செய்து பெற்ற அனுபவங்களை வைத்து அழகுற ‘சரணம்’ என்ற நாவலை எழுதியிருக்கிறார். சோகமும், ஏமாற்றமும் நிறைந்த ஒரு பெண்ணை மையமாகக் கொண்டு நகரும் கதையைக் கொண்டது இந்த நாவல்.

கள்ளத்தோணி

கடும் வறட்சியால் பஞ்சம் ஏற்படுவது ஒன்றும் புதிதல்ல. மீண்டும் மீண்டும் இப்படி ஏற்படுகிறது. வீடுகள் அடகில் போயின. நிலங்கள் விற்கப்பட்டன; பலரும் பசியால் இறக்கின்றார்கள். இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இப்படியே இருப்பதென்ற தடுமாற்றம் பலருக்கும் ஏற்படுகின்றது. ஜெகதீசனுக்கும் அதே நிலைமை. போதா குறைக்கு அவனது உமாவால் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றுக் கொடுக்க முடியவில்லை. பலரும் அவனது ஆண்மையைச் சந்தேகிக்கின்றனர்.

வாழ்வில் என்ன பிடிப்பு இருக்கின்றது என்ற வெதும்பலோடு தென்னிந்திய கிராமம் ஒன்றிலிருந்து அவன் புதிய வாழ்வு தேடி இலங்கை நோக்கி கள்ளத்தனமாக படகில் பயணம் மேற்கொள்கிறான்.

கள்ளத்தனமாக கடலில் படகேறி வருபவர்கள் அனுபவிக்கும் துன்பங்கள், கொடுக்க வேண்டிய லஞ்சங்கள், படவேண்டிய இடர் பாடுகள் நன்றாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கடலில் ரோந்து வரும் அதிகாரிகள் லஞ்சத்துக்கும், பெண்கள் விஷயத்துக்கும் பலியாகி அந்தக் கள்ளக் குடியேற்றக்காரர்களை இலங்கைக்குள் தப்பிவிடுவது ஆசிரியரால் நன்கு அவதானிக்கப்பட்டு எழுத்தில் வடிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இலங்கையில் பணமும், பெண்ணும் இருந்தால் எதையும் சாதிக்கலாம் என்பதை ஜெகதீசன் பலமுறை வாய்விட்டே கூறுகின்றான்.

இலங்கைக் கடற்கரையில் மீன்பிடித் தொழிலில் கள்ளக் குடியேற்றக்காரர்கள் பயன்படுத்தப்படுகிறார்கள். உள்ளூர் சிறுவர்களும் கடத்தப்பட்டு மீன்பிடித் தொழிலில் பயன்படுத்தப்படுகிறார்கள். நிலத்தில் உழைத்துப் பழகிய ஜெகதீசனுக்கு நீரில் தொழில் செய்ய விருப்பம் வரவில்லை. அங்கிருந்து உப்பி சிலாபம் பகுதியில் ஒரு தென்னந் தோட்டத்துக்கு வந்து சேர்கிறான். அது யாழ்ப்பாணத்து வக்கீல் ஒருவருக்குச் சொந்தமான தோட்டம். ஜெகதீசனின் எரு தோட்டும் திறமை அவரைக் கவருகிறது. தனது தோட்டத்தில் வேலைக்கமர்த்திக் கொள்கிறார். தனது ஊரிலிருந்து பொலிஸ் கெடு பிடியில் சிக்க வைக்காமலிருப்பதற்காக அவனை அழைத்து வந்ததாக அங்குள்ளவர்களிடம் கூறி வைக்கிறார். அங்கு பொறுப்பாக இருந்து கடினமாக உழைத்து பணம் தேடி தன்னை உயர்த்திக் கொள்கிறான். சரளமாக சிங்களம் பேசத் தெரிந்து கொண்டு தனது பெயரையும் ஜெகதீசன் என்று மாற்றிக் கொள்கிறான். அப்பகுதியிலுள்ள பபுன் சிங்கோ என்றவருடன் விறகு வியாபாரம் செய்யும்போது அவருடைய மகள் லீலாவதியைக் காண்கின்றான். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புகின்றனர். எனினும் திருமபவும் தனது ஊருக்குச் சென்று உமாவுடன் வாழ்க்கை நடாத்த வேண்டும் என்ற நினைப்பில் ஜெகதீசன் தயங்குகிறான். அவர்களின் திருமணம் நடைபெறுவதை ஆதரித்து நின்ற பபுன் சிங்கோ “இடக்கை செய்வதை வலக்கை அறியக் கூடாது. வாழும் வழி அதுவே” என்று கூறுவதோடு மட்டுமல்ல, தானும் இந்தியாவிலிருந்து வந்தவன்தான். தனது பெயர் பாலசிங்கம் என்று கூறுகிறான். தென்னிந்தியாவில் கீழ்க்கரையில் தனக்கு லெட்சுமி என்ற மனைவியும் பிள்ளைகளும் இருப்பதை வெளிப்படுத்துகிறான். முப்பது வருடங்களுக்கு முன் இலங்கைக்கு வந்து தான் தேயிலைத் தோட்டம் ஒன்றில் வேலை செய்யும் போது கண்டிய சிங்களப் பெண் ஒருத்தியை மணந்ததன் மூலம் தன்னைச் சிங்களவனாக நிலைப்படுத்திக் கொண்டாலும் தான் இந்தியாவுக்குப் போய் வருவதாகவும் ஆனால் அதை பகிரங்கப்படுத்திக் கொள்ளாததையும் கூறுகிறான். ஒரு ஏக்கர் நிலத்தையும் செங்கல் வீடொன்றையும் சீதனமாகக் கொடுத்து அவனை மருமகனாக்கிக் கொள்கிறான்.

ஆனால் இலங்கையில் வகுப்புக் கலவரம் தலைதாக்குகிறது. தமிழர்களைத் தேடி சிங்களவர்கள் அழித்து வருகிறார்கள். ஜெகதீசனும் கள்ளக் குடியேற்றக்காரன் என்று கண்டு கொள்ளப்பட்டாலும் தாக்குதலிலிருந்து தப்பிவிடக்கப்பட்டு பொலிசாரின் தடை முகாமுக்குக் கொண்டு செல்லப்படுகிறான். தனது சிங்களத் தொடர்பை நிலை நிறுத்திக் கொள்வதற்காக தனது மாமன் உதவுவான் என்று கருது

கிறான். அவனது மாமனே, தன்னுடைய ரகசியம் வெளிப்பட்டு விடக் கூடாதென்பதற்காக ஜெகதீசன் கள்ளக் குடியேற்றக்காரன் என்று காட்டிக் கொடுக்கிறான். ஜெகதீசன் இந்தியாவுக்கே திருப்பி அனுப்பப்படுகிறான்.

இந்த நாவலில் சரையோரத்தில் குடியேறிய தமிழர்களும், மலை நாட்டில் குடியேறிய ஆரம்பகால சிங்களவர்களும் பெற்றிருக்கும் இந்தியத் தொடர்பு நன்கு சித்தரிக்கப்படுகின்றது. மதம், இனம், மொழி என்ற பேதங்கள் மனிதனின் சுயநலத் தேவைக்குப் பயன்படுதலுக்கின்ற பேதமையும் நன்கு வலியுறுத்தப்படுகின்றது சம்பவக் கோர்வைகள் அதற்கேற்ற விதத்தில் பின்னப்பட்டிருக்கின்றன. வாசகன் நாவலை வாசித்து முடித்ததும் சமுதாயத்தை எள்ளி நகையாட வைக்கின்றார்.

தனது கணவனும், தனது வருங்கால மருமகனும் இந்தியத் தமிழர்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ளாத பபுன் சிங்கோவின் மனைவி தோட்டப் பகுதிகளிலும், இந்து கோவில்களிலும் சம்பாஷிக்கும் வேளையில் வெளிப்படுத்துகிற வார்த்தைகளும், அதை அவர்களிருவரும் அர்த்த புஷ்டியுடன் விளங்கிக் கொள்வதும் ஆசிரியரால் அழகுற எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

மனிதன் ஒவ்வொருவனும் ஒரு கதையின் கதாபாத்திரமே. ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் உண்மை சொல்லியாக வேண்டும் என்று கூறுகின்ற பபுன்சிங்கோவின் மூலம் இந்தியாவில் ஒரு குடும்பமும் இலங்கையில் ஒரு குடும்பமுமாக வாழ்ந்த இந்தியத் தமிழர்களின் பொருளில்லா வாழ்க்கையையும் எடுத்துக் கூறி இராமன் சீதையை திரும்பவும் இந்தியா கொண்டு செல்லாபவ்லிருந்தால் ஒரு போரே இடம்பெற்றிருக்காது. வாழ்க்கையில் அவ்விதம் வளைந்து கொடுக்கத் தெரிய வேண்டும் என்று கூறவைப்பதன் மூலம் வாசகனை மனம் நொந்து, எள்ளிநகையாட வைக்கிறார். எட்டு அத்தியாயங்களில் 160 பக்கங்களில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது இந்த நூல்.

சரணம்

பலாங்கொடைப் பகுதியில் கிறைவன் தோட்டத்தில் நடக்கிறது இந்தக் கதை. தேயிலைத் தோட்டத்து தொழிலாளியான வள்ளியம்மை; அவளது மன திடாற்ற கந்தன் என்ற தந்தை. வள்ளியம்மை தோட்டத்துக்கு அடிக்கடி வரும் சோமா என்ற சிங்கள மீன் வியாபாரியோடு நட்பு கொள்கிறாள். இடையில் ஜயசேன என்ற இன்னொரு சிங்கள கணக்கப்பிள்ளை அவள்மீது பலாத்காரத்தைப் பிரயோகிக்க சோமா அவனைக் கொன்றுவிட்டு சிறை செல்கிறான். பாதுகாப்பு எதுவுமற்ற வள்ளி ஏற்கனவே மனைவியை இழந்திருந்த சன்னாசி என்ற உறவுக்காரனுக்கு இரண்டாம் தாரமாக வாழ்க்கைப்பட்டு சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் கீழ் இந்தியாவில் சரணம் அடைகிறாள்.

கூடவே துரைமார்கள், சமூகப் பணிபுரியும் கிறிஸ்தவ பாதிரிமார்கள், அவர்கள் தாண்டி வரவேண்டிய அரசியல் தொழிற்சங்க சிக்கல்கள் வெளிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை கதைக்கு உயிருட்டுவதாகவே அமைகின்றன.

ஜவஹர்லால் நேரு, மாக்ஸ் முல்லர், அநகாரிக தர்மபால, ஏ. ஈ. குணசிங்கா, கோ. நடேசையர் என்பவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் கதையோடு தொடர்புபடுத்தப்படும் விதம் கதாசிரியன் மலைநாட்டு மக்களைப்பற்றிய ஆழ்ந்த அறிவை வெளிப்படுத்துகிறது.

“வெற்றிலை போடுவது சாதாரணத்துக்கு கேடு விளைவிப்பதாக இருக்கலாம். ஆனால், போதிய சாப்பாடின்றி தொடர்ந்து கடின உழைப்பில் ஈடுபடும் தொழிலாளி ஒருவனுக்கு நாம் நிறைந்த அளவுக்கு உணவு கொடுக்காதவரை அவனை அயர்வின்றி உழைக்கப் பண்ணுவதற்கு வெற்றிலையும் புகையிலையும் தேவை” என்று நிமால் என்ற கதாபாத்திரங்களின் மூலம் கூறுவதும், நந்தசேன பெட்டிசன் எழுதும்போது தவறுதலான உச்சரிப்போடு இடது கையில் எழுதுவதும், தொழிலாளிகள் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்படும் போது துரைமார்கள் துண்டு பெறவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தைப் பயன்படுத்தி சபாபதி என்ற இந்தியத் தமிழரான ஆஸ்பத்திரி ஊழியர் லஞ்சம் பெறுவதும் தோட்டங்களைப் பற்றிய ஆசிரியரின் அவதானிப்பை வெளிப்படுத்துகின்றன.

வள்ளி சோமா கள்ளத் தொடர்பை ஜயசேன கண்டுவிடும் இடம் நாகுக்காக விளக்கப்படுகிறது. தையல்நாயகியும் சிறிஸ்கந்த நாதரும் வேலு என்ற ஏழைத் தோட்டத் தொழிலாளியின் பரிசு பெற்ற கவீப் டிக்கட்டை எடுத்துக்கொண்டு வேறொரு வெற்று டிக்கட்டை வைத்து விடுவதைச் சித்தரிக்கும் போது “முதன் முதலாக திருட்டுத்தனமாக புதைத்துப் பார்க்கையில் பள்ளி மாணவர்கள் பெறுகின்ற திருப்தியை அடைந்தனர்” என்று எழுதுகிறார்.

கதை என்றும் பார்க்கும் போது இதில் அதிகம் ஒன்றில்லாவிட்டாலும் கதாநாயக பாத்திரத்தைக் குறிப்பிட்டு ஒருவருக்குக் கொடுக்க முடியாவிட்டாலும் இந்த நூல் வாசித்து முடிந்ததும் ஒரு மன நிறைவைத் தருகிறது. வாழ்க்கையைப் பற்றிய இந்த நூலைப் படிப்பது ஓர் அரிய அனுபவம் என்று இந்த நூலுக்கு முன்னுரை நல்கிய ஸ்ரீமதி கமலாதேவி சட்டோபாத்தியாயா கூறுகிறார்.

சரணம் என்ற சமஸ்கிருத சொல்லுக்கு அகதி, குடியிருப்பு என்று அர்த்தம். பயணத்தின் முடிவு என்ற பொருளுமுண்டு. அறிவைத் தேடியும், சமாதானத்தைத் தேடியும் வாழ்வில் ஒரு நிம்மதியைத் தேடியும் உலாவும் கதாபாத்திரங்களே இதில் நிறைந்து இருக்கின்றன.

ஆக இந்த இரண்டு நாவல்களும் இந்த நாட்டில் குடியேறிய இந்திய வம்சாவளியினரைப் பற்றியவை.

இரண்டு நூல்களிலுமே இந்திய வம்சாவளியினரின் துயரங்கள் தெரிகின்றன.

குடியேறிய நாட்டில் அமைதியான வாழ்க்கையை அடையாது திரும்புற சோகம் தெரிகிறது.

ஒரு நாவல் 1956ல் நடைபெற்ற கலவரத்துக்குப் பின்னர் எழுந்த தென்றால் மற்றைய நாவல் 1983ல் நடைபெற்ற கலவரத்துக்குப் பின்னர் எழுந்திருக்கிறது.

அவலமும், துயரமும் நிறைந்த மக்களின் வரலாறு இந்த விதத் திலேயே தொடருமா என்றதொரு ஏக்க உணர்வை இந்த இரண்டு நாவல்களுமே ஏற்படுத்துகின்றன.

வளரும் மரங்கள்

மல்லிகை சி - குமார்

“உங்க அப்பா இருக்காரா?”

“இல்லையே... அது டவுனுக்குப் பொயிரிச்சி.”

“அவருட்டு மம்பட்டிய கொஞ்சம் எடுத்து தாவே...”

“சொந்தமா மம்பட்டி இல்ல... தொர்க்கணக்கு மம்பட்டிதான் இருக்கு...”

ஸ்தோப்பின் ஒரு ஓரத்தில் இருந்த மண்வெட்டியை எடுத்து சிவத்திடம் கொடுத்தேன்.

அதை வாங்கி தோளில் வைத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்து நின்ற வனின் உருவம் ஒரு கம்பீரமாகத் தோன்றியது.

“ஆமா... ஒங்களுக்குத்தான் மரக்கறித் தோட்டமில்லையே. அப்ப எதுக்கு மம்பட்டி...?”

தோட்டத்திலே பிறந்து தோட்டத் தையே பகைப்புலமாகக் கொண்ட மல்லிகை சி. குமார் அந்த மக்களை நன்கு புரிந்துகொண்டு அவர்களுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர் என்ற வகையிலேயே அவரது எழுத்துக்கள் உயிரோவியம் பெறுகின்றன. இவரது எழுத்துக்களில் தோட்டத்து மக்களின் உண்மையான வாழ்க்கை நிலையும் அவர்களது பிரச்சினைகளும் பரிணமித்து காணப்படுகின்றன. இவர் சிறுகதை, கவிதை மாத்திரமல்லாது ஒவியம் வரைவதிலும் கைவண்ணத்தை காட்டியுள்ளார் மலையகத்தில் சிறந்த சிறுகதைப் படைப்பாளிகளில் இவரும் ஒருவர்!

—நான் கேட்டதும் அவன் மெதுவாக சிரித்துவிட்டு,

“நீ இங்க கொஞ்சம் வாவே...” என்று லயத்து ஓரத்திற்கு அழைத்துப் போனவன்.

“அங்கப் பாரே... அந்த எடத்தத்தான் துப்பரவாக்கி தோட்டம் போடப் போறோம்...” என்று லயத்திலிருந்து சிறிது பள்ளத்தில் தெரியும் இடத்தை சுற்றிக் காண்பித்தான். அகண்ட இலைகளை யுடைய ‘சேமன்’ செடிகள் தோப்பாக அங்கு மண்டிக் கிடந்தன.

“அட அந்த எடமா... அங்கேயா தோட்டம் போடப் போறீங்க? எதுக்குப்பா வீண் முயற்சி” என்றேன் நான்.

“அட ஒனக்கென்னாத தெரியும். அந்த செடி, கொடிகளை எல்லாம் வெட்டி எடுத்திட்டா அங்க எவ்வளவுப் பெரிய தோட்டம் விழும் தெரியுமா? எல்லாம் நம்முடைய முயற்சியிலத்தான் இருக்கு...?”

—அவனின் வார்த்தைகள் உறுதியாக இருந்தது. அதே நேரத்தில் சில இளைஞர்களும் அந்த இடத்தை நோக்கி மண்வெட்டியோடு இறங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“அங்க கொஞ்சப்பேரு ஏறங்கிப் போறாங்களே அவுங்களும் அங்கத்தான் வேலை செய்யப் போறாங்களா?”

—நான் கேட்டேன்.

“ஆமா... ஒரு கூட்டு முயற்சியில் அங்க விவசாயம் செய்யப் போறோம். அதுல்ல கிடைக்கிறப் பணத்த நாம ஆரம்பித்திருக்கும் நூல் நிலையத்துக்கு செலவு செய்வதா முடிவு செய்திருக்கோம்” என்றான் சிவம்.

“ஓ... அப்படியா ரொம்ப நல்லம்... ஆனா... அந்த இடத்தில் விவசாயம் செய்ய தோட்ட நிர்வாகம் அனுமதி கொடுத்திருச்சா...?”

“நேத்து ‘லேபர் டே’ தானே நாங்கப் போயி துரைக்கிட்டக் கேட்டோம். முடிஞ்சா அந்த இடத்தை துப்பரவாக்கி விவசாயம் பண்ணுங்கன்னு துரை முடிவுக் கொடுத்தப் பிறகுதான் இப்ப செயலில் இறங்கி இருக்கோம்...” என்றவன், பள்ளத்திலுள்ள இளைஞர்களை நோக்கி “ஏய்ய்ய...” என்று கூப்பிட்டுவிட்டு “இரு நானும் வர்றேன்” என்பதை கைசாடையால் சொல்லி விட்டு... என்னைப் பார்த்து சிரித்தான்.

அந்த சிரிப்பில் ஒரு வெற்றியின் பெருமிதம்.

“வேலை எல்லாம் முடிஞ்சுப் பொறவுதான் ஒங்கப்பாவுக்கு மம் பட்டிக் கெடைக்குமின்னு சொல்லிடு...” என்றப்படியே லயத்திலிருந்து குறுக்கு வழியாக அந்த பள்ளத்து சமநிலத்தை நோக்கி இறங்கி ஓடினான்.

நானும் சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். இந்த பிற்பகலில் - ஒரு குறிக்கோளை வைத்து செயல்பட முனைந்திருக்கும் அந்த இளைஞர்களின் வேலை அங்கு - அந்த பள்ளத்து நிலத்தில் உதயமாகிக் கொண்டிருந்தது.

நான் - அவர்களில் ஒருவனான அந்த சிவத்தை நினைத்துப் பார்த்தேன். அவன் என்னிடம் தாராளமாகவே கதைப்பான்.

சில நேரங்களில் அவன் தன் பேச்சை ஆரம்பிக்கும்போது...

“நாங்க கந்தப்பாலையில் இருந்தப்ப” என்று ஆரம்பித்தான் என்றால்... அடுக்கடுக்காக சில நிகழ்ச்சிகளை சொல்லிக்கொண்டே போவான்.

“கந்தப்பாலையில் ஒரு மொதலாளியோட நிலத்தில நாங்க வேல செஞ்சிக்கிட்டிருந்தோம்... அப்பத்தான் வன்செயல் அங்கெல்லாம் வந்திச்சி...

காடையனுங்க தமிழாள் கடைக்கெல்லாம் நெருப்பு வச்சிட்டானுங்க...

நாங்க இருந்த எடங்களுக்கும் நெருப்பு வச்சி...”

—கடந்தக் காலத்தில் ஆறுத்தழுப்பாக மனதில் நிலைத்துவிட்ட அந்த நிகழ்ச்சிகளை சொல்லும்போது அவனின் கண்கள் கலங்கிவிடும்.

“சிவம் ஓங்கை எல்லாம் நெருப்புக்காயம்பட்ட தழும்பு இருக்கே...?” என்று நான் கேட்டபோது,

“இதுவா...?” சிறிது நேரம் மௌனியாக இருந்தவன் மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

“அதான் அந்த வன்செயல் டைம்ல...”

கந்தப்பால டவுனையே எரிச்சவனுங்க நாங்க குடியிருந்த எடத்தையும் நெருப்பு வைக்க வரப்போருனுங்கன்னு தெரிஞ்சி... பக்கத்தில்

உள்ள காட்டுக்கு ஓடினோம். ஏன்னா நாங்க இருந்த எடத்தில் நாலஞ்சி குடும்பம் இருந்தோம். அந்தக் குடும்பத்தில வயசுக்கு வந்த கொமரிகளும் இருந்திச்சி.

எங்க உயிருப் போனா பரவாயில்லன்னு அவனுங்க எதிர்த்து நிக்க முடியும். ஆனா... கொமரிப்புள்ளைங்களை இழுத்து... ஏதாவது மானபங்கங்கள் செஞ்சிட்டா...

—இல்ல... அந்த பாவிங்க அப்படியே செஞ்சிப்புட்டா... அதலத்தான் அதுகளை காப்பாத்தனுமின்னு ஓடினோம்.

திடீரென்னு எனக்கொரு சந்தேகம்,

திரும்பிப் பார்க்கிறேன்... எங்கப் பாட்டியை காணோம். திரும்பி-

“அப்பா ! பாட்டி முன்னுக்குப் போகுதா!”

முன்னாலப் போகும் அப்பாவை கூப்பிட்டு கேட்கிறேன்.

“ஆயாவைக் காணோமே...?” - பதட்டத்தோடு அப்பா திரும்பி என்னை நோக்கி ஓடி வருது.

“அப்போ... நீ வராதா ஆளுங்களோட ஓடிடு. நாப் போயிப் பார்த்திட்டு வர்றேன்...”

“வேணண்டா... நீ வந்திரு, நாப் போறேண்டா...

நாப் போயி ஆயாவைப் பார்த்து கூட்டிக்கிட்டு வர்றேன்!”

“வேணா... தங்கச்சி முன்னுக்கு ஓடுது அதப் பாத்துக்க...”

கத்திவிட்டு... நான் பாட்டியைத் தேடி திரும்பி ஓடுகின்றேன். அதற்குள் காடையர்கள் எங்களின் குடியிருப்புகளுக்கு தீ வைத்து விட்டு ஓடுகிறார்கள்.

“பாட்டி என்ன ஆனோ...?”

பதை பதைக்க ஓடிப் பார்க்கின்றேன்.

தீ வைத்த வீட்டிற்குள் எங்க பாட்டியின் அலறல்.

பாட்டியைக் காப்பாத்த வேணுமே...

துணிச்சலோடு வீட்டிற்குள் புகுந்து பாட்டியை வெளியில் இழுத்து வருவதே பெரும்பாடாகி விட்டது.

பாட்டியின் கால்களிலும் என் கைகளிலும் நெருப்புக் காயங்கள். எப்படியோ பாட்டியை இழுத்துக்கொண்டு ஓடினேன். தூரத்தில் உள்ள முதலாளி வீட்டிலிருந்து மரண ஓலங்கள். அந்த வீட்டை காதையர்கள் குறையாகிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஓடி வாப்பாட்டி...!

அட... வேகமா வாவே !

வயது சென்ற அந்த கிழவியால் என்னுடன் ஓடி வர முடியவில்லை. அவளுக்கு மூச்சு வாங்கியது. கொஞ்சதூரம் வந்தவள் நின்றுவிட்டாள்.

“அடே... செவம் நானும் ஒங்கக்கூட ஓடிவரத்தாண்டா நெனச்சேன். ஆனால் இது வுட்டுல விட்டுவிட்டுவர மனசுக் கேக்கல்ல. இது தேடி எடுக்கிறதுக்குள்ள... அந்தப் பாவிங்க வந்து...”

கிழவிக்கு பேச முடியாமல் மூச்சு வாங்கியது. அவள் தன் கையில் இறுக்கிப் பிடித்திருக்கும் சிறு பொலித்தீன் கூடு, அதற்குள் இருக்கும் அந்த கடுதாசி?

—எனக்கு கிழவி மீது கோபமானக் கோபம்.

“சனியனே...! இந்த எழவுத்தான் இப்ப முக்கியமாக்கும்.” - அதை பிடுங்கி எறிய முயன்றேன். ஆனால் கிழவி இறுக்கமாக பிடித்துக் கொண்டாள்.

“போடா... எத்தனை வருஷமா இதக் காப்பாத்திக்கிட்டு வர்றேன். இந்த சிட்ஷன் கார்ட்டு இல்லன்னா நாம இங்க இருக்குறதுக்கே அத்தாட்சி... இல்லாமப் பொயிருண்டா , இந்த சிட்ஷன் எடுக்க நானும் உங்க தாத்தாவும் எங்கெங்க அலைஞ்சிருக்கோந் தெரியுமா...” - அவள் மூச்சுவாங்க மூச்சுவாங்கப் பேசினாள்.

“அந்த எழவை எல்லாம் பேசிக்கிட்டு இருக்க இப்ப நேரமில்லை... நீ ஓடி வா...” - கிழவியின் கையைப் பிடித்து இழுத்தேன். தீக் காயம் பட்ட என் கைகள் காந்தல் எடுத்தது.

அடோ...! தூரத்தில் சிலர் எங்களை நோக்கி சத்தமிட்டனர். இன்னும் கொஞ்சம் சுணங்கினால் அவர்கள் ஓடிவந்து எங்களை தாக்கினாலும் தாக்கலாம். எனவே - கரடு முரடான அந்தப் பாதையில் கிழவியை இழுத்துக்கொண்டு ஓடினேன்.

“காலு எரியிதிடா...” - அவளின் முனங்கல்... ஓடி வரவே அவளுக்கு ஜீவனில்லை. கிழவியின் நிலை எனக்கு பரிதாபமாக இருந்தது.

“இன்னும் கொஞ்ச தூரம், கொஞ்ச தூரம்தான்.....” அவளுக்கு தெரிய மூட்டி கொண்டே..... தொங்கு..... தொங்கின்னு வரும் அவளை இழுத்து கொண்டு.....

“அய்யோ...! - அவள் அலறினாள். குத்தாக நின்ற கல்லில் அவளின் கால் இடிபட்டு என் பிடியிலிருந்து நழுவி அவள் விழுந்தாள்.

“பாட்டி...!”

அவள் கீழே..... கீழே..... உருண்டுப் போய்க்கொண்டிருந்தாள்.

“அடோ...!! கூச்சலிட்டவாறு அந்த காதையர்கள் என்னை நோக்கி ஏறி ஓடி வரவும். கிழவியை அனாதையாக விட்டு விட்டு நான் காட்டை நோக்கி ஓடினேன். எங்கே உயிருக்கும் ஆபத்து வருமோ..? மூச்சு விடக்கூடப் பயந்தப்படி... அந்த காட்டில் அட்டைக் கடியோடு... அன்னந் தண்ணீர் ஆகாரமில்லாமல் ரெண்டு நாட்கள் கிடந்திட்டு... மெதுவாக இறங்கி வந்தோம். எனது கையின் தீக் காயத்தில் அட்டை கடித்து மேலும் வேதனையைக் கொடுத்தது. அதை பொறுத்துக் கொண்டேன். பாட்டி விழுந்த இடத்திக்கு வந்தோம். வீச்சம் எடுத்தது. காக்காய்கள் பறந்துகொண்டிருந்தன.

“அந்தா...! அந்தா...!! அங்க...!”

கிழவி ஒரு பாறை மீது குப்புற விழுந்துக்கிடந்தாள். கிட்டத்தில் போய் நானும் அப்பாவும் பார்த்தோம். அவள் கையில் அந்த சிட்டிஷன் கார்டு அப்படியே இறுக்கிப் பிடித்தவாறே இருந்தது.

பாவம்..... ‘இந்த நாட்டு பிரஜைகள்’ ன்னு எங்க குடும்பத்து வழக்கப்பட்ட அந்த பத்திரத்தை காப்பாத்திய கிழவியை எங்களால் காப்பாத்த முடியல்ல. “நாசமாப் போன இந்த கடுதாசியாலத் தானே எங்க ஆய செத்திச்சி...” ஆத்திரத்தோடு அவள் பிடியிலிருந்த சிட்டிஷன் கார்டை உருவி கிழித்தெறியப் போனார் அப்பா.

“வேண்டாங்கப்... பாட்டி கடைசிவரைக்கும் இது மேலத்தான் உயிரையே வச்சிருந்தா...”

— நான் தடுத்துவிட்டேன்.

அந்த பயங்கர சம்பவத்துக்குப் பிறகு நாங்க அந்த பகுதியிலேயே இருக்கல்ல. அங்க, இங்க அகதிகளாக இருந்து — கடைசியில இந்த

தோட்டத்துக்கு வந்து சேர்ந்திட்டோம் என்ற சிவம் தன் இரண்டு கைகளையும் நீட்டிப் பார்த்துவிட்டு.....

இந்த கைகள்ல மட்டுமா தழும்பு இருக்கு? மனசுலேயும் அது ஆழமா பதிஞ்சுக் கிடக்கே...!” என்றப் போது... அதில் ஒரு வைராக் கியத் தன்மையும், வெளிப்பட்டது.

அவன் இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் சொல்லும் போது எனக்கு மிகவும் வேதனையாக இருக்கும். அவன் சொல்லும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிகளும் ஒவ்வொரு சிறு கதையாக.....

அவன் சொன்னவைகளை எல்லாம் நினைத்து பார்க்கும் போது... ஒரு நல்ல சிறுகதை தொகுப்பை வாசித்த உணர்வே எனக்கு ஏற்படும்.

சிவம்... இந்த தோட்டத்தில் நிரந்தரமாகப்பட்ட ஒரு தொழிலாளியல்ல. அகதிகள் என்ற காரணத்தால் தற்காலிகமாக வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்ட ஒரு “கௌவல்” தொழிலாளி. இங்கு வந்து இரண்டு வருடமாகிறது இன்னும் அதே நிலைதான். இருந்தாலும் இங்குள்ள சில இளைஞர்களுடன் சேர்ந்து சமூக அபிவிருத்தி வேலைகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டதால் இளைஞர்கள் மத்தியில் இவனுக்கொரு மதிப்பு. அந்த இளைஞர்களில் மத்தியில் ஒருவன் தான் சிவத்தின் தங்கையையும் பதிவுத் திருமணம் செய்துகொண்டான்.

நான் மீண்டும் அந்த பள்ளத்து சம நிலத்தை நோக்கினேன்— அவர்கள் சுறு சுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களின் அந்த உழைப்பு இங்கு ஒரு நூல் நிலையத்திற்கு பயன்படப் போகிறது எனப் பெருமைப்பட்டேன்.

ஒரு வாரம்....., எனக்கே வியப்பாக இருந்தது. சிவம் சொன்னது போல செடி, கொடிகளை எல்லாம் அழித்து அந்த பள்ளத்து சமநிலத்தில் ஒரு பெரிய தோட்டத்திற்கான இடத்தை அவர்கள் அமைத்திருந்தார்கள்.

“இப்ப என்னு சொல்லுற... எங்கு முயற்சி எப்படி? நீயுந்தான் பரீட்சை எழுதிட்டு வீட்டில இருக்க ஒன்னு முடியுமா?

மண் வெட்டியை திருப்பிக் கொடுக்க வந்த சிவம் என்னிடம் சவால் விட்டான்.

“ஆமா சிவம் நான் கூட நினைச்சிப் பார்க்கல்ல, என்னமோ சேமன் செடி நெறைஞ்ச தோப்புத்தானேன்னு நினைச்சேன், ஆனா அப்ப... அது ஒரு நல்ல விவசாய பூமி...” என்ற நான்...

“ஆமா சிவம்... நீங்க அங்க விவசாயம் செய்ய தோடங்கின பிறகு பன்றிகள் யேதும் வந்து தோட்டத்த அநியாயம் பண்ணினு...

சந்தேகத்தோடு கேட்டேன்.

“பண்டியா... அதெல்லாம் அங்க வர முடியாது. அப்படி அதுங்க வந்தா... குத்திக் கொல்றதுக்கு எப்படி எப்படி ஈட்டி செஞ்சி வச்சிருக்கோம் தெரியுமா?” - அவனின் வார்த்தைகள் வீராவே மாக ஒலித்தது.

“ஆமா முதல்ல என்னுப் போடப் போறீங்க”

“ராபு... அதன் பிறகு தான் கோவா. எப்படியும் நாலாயிரம் கோவா கன்னு வைக்கலாம்” பெருமையாக சொன்னவன்,

“நானேக்கி நாங்க ராபு... அதான் முள்ளங்கி விதைப் போடப் போறோம் என்று சொல்லிவிட்டு, என் கையிலிருந்த புத்தகத்தை வாங்கி புரட்டிப்பார்த்தான் பின்.

“ஏங்கிட்ட மேதின வரலாறு புத்தவம் இருக்கு நானேக்கி சொண்டு வாரேன்...” என்று சொல்லி விட்டு ஓடினான்.

ஆனால் மனுநாள் காலையில்

“ரவ்வு வந்து பிடிச்சிக்கிட்டுப் பொயிட்டாங்களாம் பீலிக் கரைக்குப் போய் வந்த அம்மா ரகசியமாக அப்பாவிடம் சொன்னாள். அது எனக்கும் கேட்டது.

“யாரம்மா... பிடிச்சிக்கிட்டுப் பொயிட்டாங்க...” நானும் மெதுவாகவே கேட்டேன்.

“அதான்... அந்த செவத்த... போலீஸ் ஜீப் வந்து ஏத்திக்கிட்டுப் பொயிருச்சாம். பாவம் அந்த பொடியனை...” அம்மா அனுதாபப்பட்டாள். எனக்கோ இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

“இரும்மா வர்றேன்...” என்று சொல்லிவிட்டு நாலேந்து வயங்களுக்கு அப்பால் உள்ள சிவத்தின் வீட்டிற்கு ஓடினேன்.

வீட்டு வாசலில் துக்கம் விசாரிப்பது போல சிலர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“ஏம் மவன என்னு செய்யப் போறாங்களோ...? சிவத்தின் தந்தை வாய்விட்டு அழுதுக் கொண்டிருந்தார்.

“அப்படி ஒண்ணும் செஞ்சிட மாட்டாங்க ஓம் மகே... தோட்டத்து பொடியன்களை வளைச்சி என்னென்னமோ நடத்த தயாரா இருக்கான்னு பொலீசுக்கு பெட்டிஷன் பொயிருக்கு அதான் வந்து சந்தேகத்தில கொண்டுப் பொயிருக்க... நீ ஒண்ணும் அழுவாத...”

தோட்டத் தலைவர் அவருக்கு ஆறுதல் சொல்லுறார்.

“என்னாத் தலைவரே ரவ்வுத்தான் நான் பார்த்துக்கிட்டு இருந்தேனே. பொலீசுத்தான் இந்த வீட்ட சோதிச்சி... பண்டிக்குத்துற ஈட்டிய எல்லாம் பயங்கர ஆயுதமின்னு... ஜீப்பில் தூக்கிப் போட்டிச்சி அப்புறம் கொஞ்சம் பொஸ்தவம்...”

ஒரு சாட்சியானைப் போல பக்கத்து வீட்டுக்காரன் சொன்னான்,

“ஆமாசாமி..... அதெல்லாம் ஏம்மவன் பண்டிக்குத்த பைப்ல்ல அடிச்ச ஈட்டித்தான்... பயங்கர ஆயுதமில்ல” அவர் அழுகையோடு சொன்னார்.

“சரி... சரி... அழுவாத நீ மொகத்த கழுவிட்டு ஓம் மவனோட அடையாள அட்ட... பொறந்த சட்டிப்பிக்கேட்... எல்லாம் எடுத்துக்கிட்டு என்னோட நம்ம யூனியன் ஆபிசுக்கு வா... அங்க வச்சி பேசுவோம்...” என்றார் தலைவர்.

“அதுக்கெல்லாம் நா... எங்கசாமி போவேன். அதெல்லாந்தான் அந்த கந்தப்பாலையில் எரிஞ்சி சாம்பளாப் பொயிருச்சே... இப்ப... எங்க ஆயாகாப்பாத்திலச்ச சிட்டிஷன் காட்டு மட்டுந்தான் இருக்கு... மத்ததெல்லாம்...” அவர்கையை விரித்துக் கொண்டு அழுவதைப் பார்க்க எனக்கும் அழுகை வருவதாக இருக்கிறது.

அன்று யாருமே தோட்டத்தில் வேலைக்குப் போகவில்லை. அன்று முழுவதும் தோட்டத்தில் ஒரு சாவு நிகழ்ந்தது போன்ற நிலைமை.

“நானைக்கி எல்லாரும் வழமைப் போல வேலைக்குப் போங்க... இந்த சிவம் விஷயமா நான் போன் பண்ணி மத்தியக் கமிட்டியோடப் பேசினேன். அவுங்க பாதுகாப்பு மந்திரியோட நேரிடையாப் பேசுருங்களாம். அதுனால தோட்டத்தில் எந்தக்கரச்சலும் செய்யாம வேலையைச் செய்யுங்க...” இவ்வாறு மாவட்டப்பிரதிநிதி தோட்டத் தலைவரிடம் சொன்னதை அந்த தலைவர்... அப்படியே... அன்று மாலை தோட்ட மக்களிடம் வந்து ஒப்புவித்தார்.

மறுநாள்...

வழமையைப் போல தோட்டத்தில் வேலை நடந்தது.

அதற்கு அடுத்த நாள்.....

நான் லயத் ஓரத்தில் நின்றவாறு .... அந்த இளைஞர்கள் தோட்டம் போடுவதற்காக சுத்தம் செய்திருக்கும் அந்த பள்ளத்து சம நிலத்தை நோக்கினேன்.

அங்கே.....

அடுத்த டிவிஷனில் இருந்து டெக்டர் மூலம் கொண்டு வரப் பட்ட மரக்கன்றுகளை சில தொழிலாளர்கள் நாட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.....

“ஏது... இந்த பயிலுக் விவசாயம் பண்ணுறதுக்கு துப்பரவாக்கிய நெலத்தில் மரம் நாட்டுருங்க போல இருக்கே”

“ஆமா... மரந்தான் நாட்டுருங்க. அந்த மாதிரி எடத்திலயாரும் வெவசாயம் பண்ணக் கூடாதாம். அங்கயெல்லாம் மரங்களைத்தான் வளர்க்கணுமின்னு கவுருமெண்டே உத்தரவுப் போட்டிருக்காம்...”

“ஓ... அப்படியோ.....?”

“ஆமா இந்த பயிலுங்க யாரும்... அங்க மரக்கன்னு நாட்டக் கூடாதின்னு சவுடால் பேச முடியாது. அப்படி பேசினா... அந்த செவம்பயலுக்கு நேர்ந்த கதிதானாம். நம்மத் தொரையும் இப்பக் கண்டிப்பா உத்தரவுப் போட்டிருக்காரு...”

“என்னன்னு ?”

“முன்னமாதிரி பொடியனுங்க தோட்டத்திலக் கூட்டம் போடக் கூடாது. நூல் நிலையம் வேணும், அது வேணும், இது வேணுமின்னு தொரையை கரச்சல் பண்ணக்கூடாதாம். ஏன்னா... ஏதோ ஒரு பயங்கரவாதி கச்சிக்கும் - இந்த பொடியன்களுக்கும் தொடர்பு இருக்கு மோன்னு தொரை சந்தேகப்படுரு.”

லயத்துக் கோடியில் நின்று இரு கிழடுகள் பேசிக்கொள்வது என் செவிகளில் தெளிவாக விழுகின்றது.

ஓ... அப்படி என்றால் இங்கு இந்த இளைஞர்கள்

அடக்கப்பட்டு விட்டார்களா?

இந்த இளைஞர்களின் முயற்சிகள் எல்லாம்

தளர்ந்து விட்டனவா...? எனக்கு கவலையாக இருக்கிறது.

அங்கே... அந்த பள்ளத்தில் மரங்கள் நாட்டப்படுகின்றன. நானே அவைகள் செழித்து வளரும்.

ஆனால் இந்த இளைஞர் சமுதாயம்..?

மாணவ மணிகளுக்கான கட்டுரைப் போட்டி

பரிசு: ரூபா 500

கொழுந்து சஞ்சிகை மலையக மாணவ மணிகளின் கட்டுரை இலக்கிய அறிவை ஊக்குவிப்பதற்கான போட்டி.

தலைப்புகள்:

1. சீர் பெற வேண்டின் சிக்கனம் வேண்டும். மலையக தொழிலாளர் வாழ்வியலை அவதானித்து அவர்கள் ஆடம்பரம் தவிர்த்து போசாக்கான வாழ்க்கையை பெற வழிமுறைகள் தருவதாக அமைவது விரும்பத்தக்கது.
2. விழிப்புற வேண்டும் - அதற்கு நல்ல இலக்கியம் வேண்டும். இதுவரை மலையகத்தில் வெளிவந்த மலையக இலக்கியங்களைப் பற்றி ஆராய்ந்து வரவேண்டிய இலக்கியங்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று கூறுவதாக அமைவது விரும்பத்தக்கது.
3. மலையகம் தலைநிமிர தேவை - தலைமைகளா? தகைமைகளா சீர் கல்வி பெறுவதாலா அல்லது திறல் மிகு தலைவர்களாலா மலையக மக்கள் மாண்புற முடியும் என்பதை ஒப்பு நோக்கி ஆய்வதாக அமைவது விரும்பத்தக்கது.
4. தோட்டப் புறங்களில் விஞ்ஞான கல்வியின் அவசியம்
5. உலக சமாதானத்திற்கு உன் பணியாதோ! மனிதா

ஸ்திகள்:

- * மாணவ மணிகள் எல்லாத் தலைப்புகளிலும் எத்தனை கட்டுரை வேண்டுமானாலும் எழுதலாம். அவை தனித்தனியே பிரவேசப் பத்திரத்துடன் அனுப்பப்பட வேண்டும்.
- * புல்ஸ்செப் தாளில் நான்கு பக்கங்களுக்கு மேற்படாமல் கட்டுரை அமையவேண்டும்.
- * கட்டுரையை அதிபர், அல்லது வகுப்பு ஆசிரியர் உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும்.
- * முதல், இரண்டு, மூன்றாம் இடம் பெறும் கட்டுரை தலா ரூபா 250/-, 150/-, 100/- வழங்கப்படும், மாவட்ட ரீதியாக சிறந்த கட்டுரை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இலக்கிய நூல்கள் பரிசாக வழங்கப்படும்.

20.10.89 திகதிக்கு முன்னர் கட்டுரைகள் அனுப்பிவைக்கப்பட வேண்டும்.

பிரவேசப் பத்திரம் கொழுந்து கட்டுரைப் போட்டி

பெயர்:- .....

விலாசம்:- .....

பாடசாலை:- .....

வகுப்பு:- .....

.....
பங்குபற்றுபவரின் ஒப்பம்

.....
அதிபர்/ஆசிரியர்

இரு வேறு எஃகுப் பூக்கள்

எம். பாலகிஷ்ணனின் மேலது கவிதை நூல் பார்வைக்கெட்டியது. “எதியோப்பிய தரை...பாலஸ்தீன பாசறை...” என உலகளாவிய நோக்கும் “உருக்கும் நெருப்பில் கருகும் மலர்களே...” என வர்த்தக வலயத்தில் வாடும் வனிதையரை பார்க்கும் பார்வையும் இவன் நல்லதோர் கவிஞனென கட்டியங்கூற மேலும் சில பக்கங்களை புரட்டும் போது, ஐயகோ! என் சொல்வது, எரியும் பிரச்சினை சூழ்ந்திருக்கையில், யாரை சாடுவதற்கு கொழும்புப் புதுக்கவி களுக்கே புரியும் குறியீட்டுப் பாணியில் உயர் நோக்கத்துக்காக பாவித்து, தொழிலாளர் துயர்துடைக்க வேண்டிய காகிதத் தாள் களில் வக்கிரத்துக்காக கவிதைகளை எழுதியிருப்பது இவன் தகுதியை குறைத்து எடைபோடச் செய்கின்றது.

போலிகளை அம்பலமாக்குதல் என நினைத்து இதை எதலாம். ஆனால் யுகயுகாந்திரங்களுக்கு நிலைத்திருந்து தொழிலாளர் நிலை கவிதைகளை பதிக்கவேண்டிய கவிதைத் தொகுப்பு கேவலம் குறுகிய கால சில மனத்தாக்கங்களை நிரந்தரப் பதிவாக்குவது, கவிஞன் தன்னைத்தானே கொச்சைப்படுத்துவது போலாகும். இவைகளை உயரிகளில் எழுதிவைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் இதே தொழிலாகி விடக்கூடாது.

கவிஞன் யாரென கவிஞர்கள் கூடித் தீர்மானிக்கத் தேவையில்லை. அதனை செய்வதற்கு காலத்தோடினந்த மக்கள் காத்திருக்கின்றார்கள். இன்று இலங்கையில் எந்தக் குடிமகனும் நிசப்தமாய் உறங்கிக்கொண்டு வசந்தகால கனவு காண்பதில்லை. சாவகாசமாய் கொழும்பில் இருந்துகொண்டு கவி படைப்பவர்கள் வடக்கே, கிழக்கே, தெற்கே, மத்தியைப்பார்க்க வேண்டும். அங்கும் படைப்பு கள் செல்கின்றன. கல்லறைகளே பூப்பது கண்டு கவலையுற்ற முற்போக்கு நெஞ்சங்கள் தம்மை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்ள இலக்கியங்களை நாடும்போது, அங்கே இத்தகைய சில்லறைத் தனமான வைதல்களை கண்டால் வயிற்றெரிச்சல் தானும் வாராதோ!

எனவே நல்ல கவிதைகள் தர தகுதிக்கொண்ட பாலகிஷ்ணன் கூடி சாடுவதை விடுத்து, நல்லது பாடி சாதிக்கவேண்டும். உங்களைப் போன்றோர் இப்படித்தான் பாடுவோமென முரண்டு பிடிப்பார்களே. ஆனால், தயவு செய்து முற்போக்கு, கலை, இலக்கியம், மக்கள் என பேரிகைக் கொட்டி ‘மானுடம் பாடுவ’தாக பிரகடனம் செய்யக் கூடாது. அப்படியான பட்சத்தில் அண்ணாத்துரைக்கும் நீங்கள் பாமாலை பாடுவதில் தவறில்லை.

“சாதியமும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களும்”

புதிய பூமி வெளியீடாக “சாதியமும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களும்” என்ற நூல் வெளிவந்துள்ளது.

யாழ்ப்பாணச் சாதியமும் அதனால் ஏற்பட்ட வரலாற்று நிகழ்வுகளும் இதில் இடதுசாரி நோக்கோடு விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. இதில் சாதியத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பற்றி சிறப்பான அத்தியாயமும் காணப்படுகின்றது. சாதியத்தோடு பிணைந்த அரசியல், இலக்கியங்கள் பற்றியும் இதில் ஆராயப்பட்டுள்ளன. என்றாலும் மலையகமும் சாதியமும் பற்றி தனியொரு அத்தியாயம் இருந்திருக்குமாயின் நூலானது பூரணத்துவம் அடைந்திருக்கும்.

மலையகம் பற்றி ஓரிரு இடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதிலே சாதியடிப்படையில் தொழிற்சங்கங்கள் தோன்றியது மலையகத்தில் சாதிப்பிளவுகள் தோன்றி வளர காரணமானது என்ற உண்மை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதை பாராட்ட வேண்டும். அது மட்டுமல்ல இந்த அம்சம் விரிவாக ஆராயப்படக்கூடியதென்பதும் தெளிவாகின்றது.

அனைவரும் வாசித்திருக்க வேண்டிய இந்நூலின் ஆசிரியர்கள் இராவண, வெகுஜனன் என புனைபெயரில் புதைந்திருப்பதுதான் மனதை உறுத்துகின்றது.

தூங்குகின்ற மலையகத் தோழா

தொழிலாளர் விவசாயவிடுதலைமுன்னணியின் வெளியீடாக வி.எல். பெரைரா எழுதியுள்ள ‘தூங்குகின்ற மலையகத் தோழா - தூங்கு... தூங்கு...’ என்ற சிறு பிரசுரம் வெளிவந்துள்ளது. மலையக மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக பல கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு காலகட்டத்தில் மலையக மக்களின் முன்னேற்றத்திற்காக பாடுபட்ட தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர் இதுபோன்ற பிரசுரங்களை அச்சிட்டு மக்களிடையே பரப்பி விழிப்புணர்வுக்கு வித்திட்டார். பிரசுரங்கள் அச்சில் வெளிவருவது முக்கியமல்ல, அது அந்த மக்களை சென்றடைய வேண்டும் என்பதே எமது அவா.

அந்தளிப்பா

1949 - ம் ஆண்டு முதல் சக்தியின் கவிதைகள், கட்டுரைகள், தினகரன், வீரகேசரி, சுதந்திரன் பின்னர் ஈழநாடு, தினபதி, சிந்தாமணி ஆகிய பத்திரிகைகளில் வெளி வந்துள்ளன. ஓவியக் கலைஞர்கள் பற்றிய வரலாற்று கட்டுரைகளையும், ஓவியங்கள் கூறும் தத்துவப் பற்றிய வரலாற்று கட்டுரைகளையும், எழுதியுள்ளார். வீரகேசரி கள் பற்றியும் விரிவாக பத்திரிகைகளில் எழுதியுள்ளார். வீரகேசரி பத்திரிகையில் துணை ஆசிரியராகவும் 'தமிழ் ஓவி' யின் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றியுள்ளார். இவரது கட்டுரைகளை தமிழகத்தில் அறிவும் பணியாற்றியுள்ளார்.

தனி மனித சுதந்திரத்தை விரும்பும் சக்தி, சுதந்திர மனிதராக
கொழும்பில் ஒவியத்தை தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வருகை

யில் 1981-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் பஸ் ஒன்றினால் மோதிதள்ளப் பட்டு கால்கள் இரண்டின் மீது ஏறி ஓடிய சக்கரங்களினால் கால் எலும்புகள் நொறுங்கிப் போனதால், இரு கால்களுமே வெட்டி எடுக்க வேண்டும் என டாக்டர்கள் வலியுறுத்தியபோது அதனை பிடி வாத்தமாக மறுத்து மரணத்துடன் பெரும் போராட்டம் நடத்தி, கவிஞர் தனது துணிவான நம்பிக்கையாலும் சிறிது காலம் ஊன்று கோல் துணையுடன் நடந்து திரிந்து அதனையும் தூக்கி எறிந்துவிட்டு திடங்கொண்ட தனி மனிதனாக மீண்டும் மறுபிறவி எடுத்து வந்துள்ளார் என்றே கூறவேண்டும்.

கவிஞர் சக்தி தான் வரைந்து வைத்திருந்த விலை மதித்த ஓவியங்களை, நூல்களை தனது கவிதா படைப்புகளை, ஆய்வு குறிப்புகளை, ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகளை, உடைமைகள் அனைத்தையும் 1983-ஆம் ஆண்டு ஆடிக் கலவரத்தின் இன சங்காரத்தின் போது 'அக்கினி' திருவிளையாடலில் செந்த நாகுகளுக்கு இரையாக்கிவிட்டது.

இயற்கையாகவே கவித்துவமிக்க இவரைப் பற்றி பிரபல பத்திரிகையாளரான திரு. எஸ். டி. சிவநாயகம் குறிப்பிடும் பொழுது கவிஞரின் வீர உணர்ச்சிமிக்க கவிதைகள் சீறிப் பாயும் தீப்பொறிக் கற்றை போன்றது என்கிறார். மேலும் அவர் விளக்கும் போது 'கவிஞர் பால ஐயாவுக்கு முன்னால் இருக்கும் சொல் வெறும் 'சக்தி' அல்ல. அது 'சக்தி' அடை எழுத்து 'தீ' என்றால் இதன் பொருள் என்ன? ஆங்கிலத்தில் இரண்டு சொற்கள் உண்டு. ஒன்று பவர் (Power) மற்றது ஃபயர் (Fire) பவர் என்றால் சக்தி, ஃபயர் என்றால் (தீ) பவரையும் பயரையும் சேர்த்து ஒரு சொல்லாக்கியிருக்கிறார். இந்த கவிஞர். அது தான் சக்தி என்ற கவிஞர் சக்தி பால-ஐயா என்கிறார்.

'மனிதன் எத்தகைய அற்புதமானவன்!' என்று ருஷ்ய இலக்கிய மேதை மெகனிம் கோர்க்கி குறிப்பிட்டார். அந்த அற்புதமான மனிதர்களில் ஒருவராக மலைநாடு தந்த தலை சிறந்த கவிஞராக, மாணுடம் பாடும் வானம்பாடியாக கவிஞர் சக்தி பால-ஐயா தலை நிமிர்ந்து நிற்கிறார்.

தார்மீகம்

குத்துவானைக் கையிலேந்தி
கொலை வெறிகாட்டும்
மிருகத்துக்குக் கூட
கொடிமரம் நாட்டி
கும்பிடு போடும் மரியாதை
எவ்வளவு தார்மீகம் பார்த்தீரோ?
எங்கள் நாட்டில்!

- சண் -

குட்டிக்கதை

தோல்வி

மலையாளம் மூலம்: எம். சரளகுமாரன்

தமிழாக்கம்: கு. இராமச்சந்திரன்

பக்கத்து வீட்டுக்காரர் ஃப்ரிஜ் வாங்கியதுதான் தாமதம் அவருக்கே இருப்பே கொள்ளவில்லை. உடனே அவருக்கும் ஒன்று தேவைப்பட்டது. தன் மனைவியின் சுபாவத்தை வெகுவாகவே புரிந்து வைத்திருந்த அவன் மறுப்பு சொல்லாமல் வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டான்.

ஒரு மாதம் கழிந்தது. பக்கத்து வீட்டுக்காரர் டி. வி. வாங்கினார். அவரும் அவருடைய மனைவியும் ராமாயணம் பார்ப்பதும், மற்றவர்களுக்குக் காட்டுவதுமாக இருப்பதைக் கண்ட அவள், சொன்னாள்: "உடனே டி. வி. வாங்கியாகனும். அவங்க முன்னால் நாம தாழ்ந்து போய்விடக் கூடாதுங்க."

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் சரியென்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையாட்டிவிட்டான். டி. வி. வாங்கிக்கொடுத்தவன் ஞாயிற்றுக்கிழமைப் பத்திரிகைகளை வாசிப்பதற்கு சமையற்கட்டைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டான்.

இதோடு அவருடைய ஆசையை ஒருவிதமாக நிறைவேற்றித் தீர்த்துவிட்டோம் என்று நினைத்த நேரம் பார்த்து, பக்கத்து வீட்டுப் 'போர்ட்டிகோ' வில் அம்பாஸிடர் கார் ஒன்று வந்து நின்றது. பக்கத்து வீட்டுக்காரரும், அவருடைய மனைவியும் சினிமா பார்க்க காரில் போவதும், அக்கம் பக்கம் உள்ளவர்களுக்கு ஃப்ரி லிஃப்ட் கொடுப்பதும் கண்டு மனம் புழுங்கினாள்.

"உடனே நமக்கு ஒரு கார் பார்த்தாகனும்"

இந்தத் தடவை அவன் எடுத்த எடுப்பில் சம்மதம் தெரிவிக்கவில்லை. அவள் சொல்வதையெல்லாம் காதில் வாங்கிக்கொள்ளாமல் தட்டிக் கழித்தான். அவள் மசிந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவருடைய நச்சரிப்புத் தாங்காமல் வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டான். ஒரு அம்பாஸிடர் கார் அவர்களுடைய வாசலில் வந்து நின்றது. அவளோ தலைகால் புரியாத சந்தோஷத்தில் மூழ்கிப்போனாள்.

நாட்கள் கழிந்தன.

புதியதாக அவள் எதையாவது கேட்காத காரணத்தால் அவளை நோக்கிக் கேட்டான்:

“பக்கத்து வீட்டிலிருந்து ஏதாவது புதிய தகவல் எட்டியதா? அவள் கம்மிய குரலில் ரகசியம் பேசும் தோரணையில் சொன்னாள்.

‘இனிமேல் அவரால் ஒன்னும் வாங்க முடியாதாக்கும்’

“ஏன்” - அவனுக்கு அவள் சொன்னது புரியவில்லை.

“அவரை சஸ்பென்ஸ் செய்திருக்காங்களாம்”

அதைக்கேட்ட அவன் சொன்னான்:

“இருந்தாலும் அவர் நம்மகிட்ட தோத்துப்போக மாட்டார்”

அவளின் புருவங்கள் சுளித்தன.

அவன் சொன்னான்:

“என்னையும் சஸ்பென்ஸ் செய்திருக்காங்க”

குடிசனத்தொகை விகிதாசாரம்

1911 ஆம் ஆண்டு முதல் 1965 ஆம் ஆண்டுவரை மலையகத் தமிழரே சிங்களவருக்கு அடுத்த பெரும்பான்மை சமூகத்தவராக - இலங்கைத் தமிழரையும்விட, அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்து வந்தனர். 1981 இல் இது குறைந்து இன்று நான்காவது இடத்துக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். இதற்குக் காரணம் ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தால் தாயகம் திருப்பியதும், பெருமளவில் குடும்பக்கட்டுப்பாட்டுக்கான அறுவை சிகிச்சை மேற்கொண்டதுமாகும்.

1981 குடிசன மதிப்பின் பிரகாரம்:-

இலங்கைத் தமிழர்	29,71,885	78-27%
மலையகத் தமிழர்	8,25,233	21-73%
மொத்த எண்ணிக்கை	37,97,118	100-00%

இலங்கைத் தமிழரில் 75 சத வீதத்தினர் வட, கிழக்கில் வாழுகின்றனர்.

மலையக தமிழரில் 65 சத வீதத்தினர் மத்திய, ஊவா மாகாணங்களில் வாழுகின்றனர்.

கம்பளி டீயூஸ்

● “ஊவா தொழிலாளர் உதவி நிலையம்” என்ற சமூக இயக்கம் பதினைந்து ‘தேசபக்தன் நடேசய்யர்’ பிரதிகள் வாங்கி தனது அங்கத்தவர்களுக்கு விநியோகித்திருக்கின்றது. இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் ஒரு இலட்சம் ரூபாவுக்கு தமிழ்ப் புத்தகங்களை வாங்கி தனது அங்கத்தவர்களுக்கு விநியோகித்திருக்கின்றது. இதில் இலங்கையில் வெளியான தமிழ் நூல் ஒன்று கூட இல்லை. இந்த வித்தியாசத்துக்கு காரணம் ‘புத்தக கொள்வனவுக் கொமிஷன்’ என்கிறார்கள்.

● சமீபத்தில் பஸ் போக்குவரத்து வேலை நிறுத்தத்தின் போது “செல்லச்சாமியின் ஆட்டம் தோட்டத்துக்குள் தான்” என்று “ஐலண்ட்” என்ற ஆங்கிலப்பத்திரிகையில் வெளியான ஒரு கட்டுரையில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது.

● மலைநாட்டு மாதர்கள் பாலியல் சுரண்டலுக்குப் பலியாவதை

பலரும் அறிந்து வைத்திருக்கின்றனர். மாதர் சங்கங்களில் பணியாற்றும் பெண்களும் இதே பலியிடலுக்கு இரையாக்கப்படுவது இப்போது வெளிச்சத்துக்கு வருகின்றது. மாதர் அணியின் சிறப்புப் பேச்சாளியான அந்தப் பெண்மணிக்கு விரைவில் திருமணம் நடக்க இருக்கின்றது. அவருக்கு கணவனாக வரச்சம் மதிக்க வைப்பதற்கு ஒருவருக்கு வெளிநாட்டுப் பயணம் ஒழுங்கு செய்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. எல்லாம் சரஸ்வதி கடாட்சம் தான்.

● தூய திருத்துவக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர்கள் சிலர் நுவரெலியா மாநகர சபையில் அதிகாரத்தோடு அமர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அந்தக் கல்லூரியின் தற்போதைய அதிபர் கடந்த ஐந்து ஆண்டு காலமாக தற்காலிக அதிபராகத் தான் கூட மையாற்றுகிறார் போததற்கு, அதிபருக்கு இது காலம் வரை உரித்தாயிருந்த வாசஸ்தலமும் இடபோது பறிபோய்விட்டது. அதிகாரிகளின் அதிகார துர்ப்பிரயோகத்துக்கு இதோர் உதாரணம் என்று மேலி

டத்துக்கு எடுத்துரைக்கப்பட்டதாம். அந்த 'முத்துமாரி' தான்கண் திறந்து பார்க்க வேண்டும்.

● தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் பிரார்த்தனை முறையை புகுத்திய அமைச்சர் தொண்டமானால் பிரார்த்தனை மூலம் நலிந்து போயிருக்கும் தேயிலைத் தொழிலை நிமிர்த்த முடியுமா? என்று கேட்டிருக்கிறது 'ஐலண்ட்' பத்திரிகை தனது ஆசிரியத் தலையங்கத்தில்.

● தோட்ட மக்களின் வறுமையை வெளி உலகுக்கு வெளிச்சம் போட்டு காட்டி பணம் சம்பாதித்து தம்மை வளர்த்துக் கொண்டவர்களின் தொகை 50 க்கும் மேலாக பெருகிவிட்டது. இவர்கள் அத்தனை பேரும் லட்சாதிபதிகளாகிவிட்டார்கள். தோட்ட மக்கள் என்றும் போல இன்றும் பிச்சாதிபதிகள் தான்!

● நுவரெலியா மாநகரசபை தமிழ் உறுப்பினர்கள் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள். பல்லாயிரக்கணக்கான விலை மதிப்புள்ள தமிழ் நூல்கள் வாகிகசாலையில் இப்போது புதிதாக சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. மலைநாட்டிலிருந்து வெளிவருகின்ற புத்தகங்களும், சஞ்சிகைகளும் இதில் அடங்கியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த முன்மாதிரியை "பஜ்ரோவந்ததும் பத்தும் ஹந்துபோன" அட்டன் வாழ் மாகாணசபை உறுப்பினர்கள் கவனத்தில் எடுப்பார்களா?

பைபிளின் மகத்துவம்

1815 - ம் ஆண்டு கண்டியை ஆங்கிலேயர் கைப்பற்றிய வேளை கட்டுகாஸ்தோட்டைக் கருகில் சிங்கள உடையிலிருந்த மாநிறமேனியன் ஒருவன் ஆங்கிலத்தில் பேசுவதை ஆங்கில இராணுவத்தில் மருத்துவராக பணியாற்றிய ஹென்றி மார்சல் கவனிக்கின்றார். விசாரித்ததில் 1803 ம் ஆண்டு வந்த இராணுவத்தோடு இலங்கைக்கு வந்து இங்கு அகப்பட்டுக் கொண்டதையும், ஆங்கிலத்தில் பேசுவதற்கு யாருமே இல்லாத வேளையிலும் தன்னிடமிருந்த ஆங்கில பைபிளை தினந்தோறும் வாசித்து தன் மொழி ஆளுமையை நிலைநிறுத்திக் கொண்டதாகக் கூறுகின்றார். தோமஸ்தியோன் என்பது அவரது பெயர். இதே நிலைமையில் தான் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் இறந்தனர். தோட்டத்தின் மாட்டுத் தொழுவத்துக்குப் பின்னால் உரத்த சத்தம் கேட்டுப் போய் பார்த்த பொழுது தொழிலாளர்கள் பலர் ஒன்றாக கூடி தமிழில் பைபிள் வாசித்துக் கொண்டிருந்ததை தோட்டத்துரை காண்கிறார். அதற்குப் பிறகே கிறிஸ்தவரான அந்த வெள்ளைக்காரத்துரை அங்கு ஒரு பாடசாலை ஆரம்பிக்கிறார்.

தகவல்: செல்வி ஜீவகுமாரி நல்லையா.

மலையகத்தோட்டத் தொழிலாளர் — ஒரு அறிமுகம்

கலாவிதி க. அருணாசலம்

சோழப் பேரரசின் வீழ்ச்சியை அடுத்துவரும் காலகட்டங்களில் நிலைமைகள் மெல்ல மெல்லத் தலைகீழாக மாறத் தொடங்கின. சோழப் பேரரசர் காலப்பகுதியில் உன்னத சிறப்புடன் விளங்கிய 'கிராம சமூக அமைப்பு முறை' சித்திமடையத் தொடங்கிற்று. நாட்டில் அமைதியின்மையும் கொந்தளிப்பும் அதிகரிக்கலாயின. நாட்டின் பொருளாதார நிலை சீர்கேடடையலாயிற்று. இத்தகைய நிலைமைகள் சமூகத்தின் அடிமட்டத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த 'அன்றாடம் காய்ச்சிகளான' உழைக்கும் வர்க்கத்தினரையே படுபயங்கரமாகப் பாதிக்கலாயின. அவர்கள் அதல பாதாளத்திற்குத் தள்ளப்பட்டனர். அடிக்கடி ஏற்பட்ட பஞ்சங்கள் கூட சமூகத்தின் மேல்மட்டத்தினரைப் பாதித்ததில்லை; சமூகத்தின் அடிமட்டத்து, மக்களையே வெகுவாகப் பாதித்து அவர்களது உயிர்களைக் குடித்து ஏப்பம் விட்டன.

மிகப் பாரதூரமான முறையிலே சமூக, பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வுகளும் சுரண்டல் முறைகளும் அதிகரித்தன. கொடுமைகளும் அக்கிரமங்களும் கொள்ளையடிப்புகளும் சுரண்டலும் எல்லையற்று இடம்பெற்றன.

சோழப் பேரரசின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து சிலகாலம் இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசு சிறப்புடன் விளங்கிற்று. ஆயின் அதனைத் தொடர்ந்து குறிப்பாக கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலே தமிழகத்தை உள்ளடக்கிய தென் இந்தியா முழுவதிலும் பெருங் குழப்பங்களும் கொந்தளிப்புகளும் அந்நியரின் படையெடுப்புகள், கொள்ளையடிப்புகள் முதலியனவும் தொடர்ச்சியாக இடம் பெற்றமையால் நாடு அமைதி இழந்து தவித்தது. மக்கள் சொல்லொணாத அயரங்களுக்குள்ளாகினர். நாட்டின் அரசியல் சமூக, பொருளாதார நிலைமைகள் சீர்கேடுற்றன.

இந்திய வரலாற்றாசிரியர்களிடையே வேறு வேறு விடயங்களிற்குடுத்து முரண்பாடுகள் நிலவினாலும் மேற்கண்ட உண்மைகளை ஒரே குரலில் ஏகமனதாகவே தெரிவித்துள்ளனர். தென்னிந்திய வரலாற்ற

நறிஞர் எனப் போற்றப்படும் பேராசிரியர் நீலகண்டசாஸ்திரி முதல் டி. வி. மகாலிங்கம், கிருஷ்ணசுவாமி, தி. நா. சுப் பிரமணியன், கோசாம்பி, முகர்ஜி முதலியோர் தெரிவித்துள்ள கருத்துகள் இவ்வகையிலே நோக்கத்தக்கவை.

சோழப் பேரரசின் வீழ்ச்சியைடுத்துத் தமிழ் நாட்டின் சமூக, பொருளாதார அமைப்பு முறையின் அடிப்படை அம்சங்களாக விளங்கிய நிலமானிய அமைப்பு முறையும் அதனுடன் பின்னிப் பிணைந்திருந்த சாதி அமைப்பு முறை, சாதி சமயாசாரங்கள் முதலியன மேலும்மேலும் இறுக்கம் பெறலாயின. சோழரின் பின் தமிழகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்திய பாண்டியர், இஸ்லாமியர், விசயநகர நாயக்கர், மராட்டியர், பிரித்தானியர் தவிர்ந்த ஏனையஜரோப்பியர் ஆகியோரது ஆட்சிக் காலப் பகுதிகளிற்கூட மேற்கண்ட அம்சங் ளிற் குறிப்பிடத் தகுந்த மாற்றங்கள் எவையும் இடம்பெறவில்லை. ஆயின் பிரித்தானியர் ஆட்சி நிலை நிறுத்தப்பட்டதைத் தொடர்ந்து குறிப்பிடத்தகுந்த மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின.

கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியளவில் விசயநகரப் பேரரசு தோற்றம் பெற்று வலிமையுறத் தொடங்கியதும் படிப்படியாக நாட்டின் சீர்கேடான நிலைமைகள் மாறத் தொடங்கின. ஆரம்பத்தில் விசயநகரப் பேரரசின் நேரடி ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டிருந்த தமிழ்நாடு, காலப்போக்கில் விசயநகரப் பேரரசர்களின் பிரதிநிதிகளான நாயக்க மன்னர்களின் ஆளுகைக்குட்பட்டது.

விசயநகர நாயக்க மன்னர்கள் (கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் பதினேழாம் நூற்றாண்டு இறுதி வரை) சமயத்தின் காவலர்களாக மட்டுமன்றிச் சாதியின் காவலர்களாகவும் தம்மைப் பிரகடனப் படுத்திக்கொண்டு செயற்பட்டனர். அவர்களது ஆட்சிக் காலப் பகுதியில், முன்னர் எப்பொழுதும் இல்லாத அளவிற்குச் சாதி அமைப்பு முறைகளும் சாதி-சமயாசாரங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று மிக இறுக்கமான முறையிற் பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டன. அதுகாலவரை தமிழகத்தில் நிலவிய சாதிப்பிரிவினைகள் போதாவென மென்மேலும் புதிய புதிய சாதிகள் தமிழகத்திற்கு வடக்கேயிருந்து வந்து சேர்ந்தன. ஒவ்வொரு சாதிக்குள்ளும் பல உப சாதிகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாகப் பாஞ்சாலருள் எழுபத்து நான்கு பிரிவுகள் காணப்பட்டன. கம்மாளருள் கொல்லர், பொற்கொல்லர், தச்சர், விக்கிரகம் செய்வோர், பித்தனை வேலை செய்வோர் எனப் பல பிரிவினர் காணப்பட்டனர்.

தொம்பரர், கைக்கோளர், தோட்டியர், தனக்காரர், சிவியார், சேணியர், பாஞ்சாலர், சாயக்காரர், நூல் நூற்போர், செளராஷ்

டிரர், ரெட்டிகள், மயிர்விளைஞர், தோல்வேலை செய்வோர், வண்ணார், இடங்கை - வலங்கையினர், நுளைஞர், பள்ளர், பறையர், குறவர், குசவர், சக்கிலியர், சண்டாளர், கம்மாளர் எனச் சாதியகைகளின் பட்டியல் நீண்டுகொண்டே சென்றது.

இத்தகைய நிலைமைகள் இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் தொடர்வதைக் கண்ணுற்ற பாரதியார் மனப் பொருமலுடன்,

“செஞ்சு பொறுக்குதிலேயே - இந்த நிலைகெட்ட மனிதரை நினைந்துவிட்டால், கொஞ்சமோ பிரிவினைகள்? - ஒரு கோடி என்றால் அது பெரிதாமோ?

எனப் பாடியுள்ளதுடன் அமையாது “ஜாதிக்குழப்பம்” என்னும் கட்டுரையில், மிகுந்த கவலையுடன் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:

“இங்ஙனம் ஜாதிக் கொள்கை வேரூன்றிக் கிடக்கும் நாட்டில் மனுஷ்ய ஸ்வதந்திரம், ஸமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்னும் கொள்கைகளை நிலை நிறுத்துவதென்றால் அது சாதாரண வேலையா? கொஞ்ச ஜாதியா? அவற்றில் உட்பிரிவுகள் கொஞ்சமா? பறை பதினெட்டாம்! நுளை நூற்றெட்டாம்! அதாவது பறையர் களுக்குள்ளே 18 பகுதிகளும் நுளையர்களில் 108 பகுதிகளும் இருக்கின்றனவாம். மேலும் பறையன், பள்ளன், சக்கிலியன் எல்லோரும் வெவ்வேறு ஜாதிகள். ஒன்றுக்கொன்று பந்திப்போஜனம் கிடையாது. பெண் கொடுக்கல் வாங்கல் கிடையாது. கேலி! கேலி! பெருங்கேலி! இங்ஙனம் ஏற்கனவே மலிந்து கிடக்கும் பிரிவுகள் போதாவென்று, புதிய புதிய பிரிவுகள் நாள் தோறும் ஏற்பட்டு வருகின்றன.....”

(பாரதியார் கட்டுரைகள்: சமூகம், பக். 124-125)

ஒவ்வொரு பகுதியினரும் தத்தமக்கென ஒதுக்கப்பட்ட தொழில் முறைகள், ஆசார அனுஷ்டானங்கள் முதலியவற்றை எக்காரணம் கொண்டும் மீற முடியாது. மீறுவோர் கடுமையான தண்டனைக்குள்ளாக்கப்பட்டனர். தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தமக்கோ தமது பிள்ளைகளுக்கோ நாமகரணஞ் சூட்டுதல், உடை - அணிவகைகள், வழிபடுதெய்வங்கள், குடியிருப்புகள் முதலியவற்றிலும்கூட அவர்களுக்கென விதிக்கப்பட்ட விதிமுறைகளை மீறக்கூடாது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் குடியிருப்புகள் ஊரின் ஒதுக்குப்புறத்தேயமைந்த சேரிப் புறங்களாக விளங்கின. முன்னைய காலப்பகுதிகளில் மட்டுமன்றி இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும்கூட ஒவ்வொரு பல வகையிலும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தமையைப் புதுமைப்பித்தன் தமது ‘துன்பக் கேணி’ என்னும் சிறுகதையிலே திறம்படத் தத்ருபமாகச் சித்திரித்துள்ளார். அக்கதையிலே அவர் காட்டும்

வாசவன்பட்டிக் கிராமமும் அதன் சுற்றுப்புறங்களும் தாழ்த்தி ஒதுக்கப்பட்ட மக்களின் குடியிருப்புகளும் அவர்களது பெயர்களும் அவர்களுக்கும் அனுமானர்களுக்குமிடையிலான உறவுகளும் உன்னிப்பாக நோக்கத்தக்கவை.

புதுமைப்பித்தன் காலத்தில் மட்டுமல்ல, இங்கும்கூடத் தமிழகத்திலும் ஈழத்தின் வடக்கே, கிழக்குப் பகுதிகளிலும் இத்தகைய நிலைமைகளிற் பெரும் மாற்றங்கள் எவையும் ஏற்பட்டுள்ளதாக தெரியவில்லை. ஈழத்தின் வட பகுதியிற் கடந்த மூன்று, நான்கு தசாப்தங்களில் இடம்பெற்ற சாதிக்கொடுமைகளை மிகச் சிறந்த முறையில் டொமினிக் ஜீவா, டானியல், கணேசலிங்கன், கதிர்காம நாதன், ரகுநாதன், தெனியான் முதலியோர் தமது ஆக்கங்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளமை அவதானிக்கத்தக்கது.

மேற்கூறப்பட்ட நிலைமைகள் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும் பொருந்தக் கூடியதே. தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பெயர்கள், தோட்டத்து அதிகாரிகள் அவர்களுக்கு விதித்துள்ள கட்டுப்பாடுகள், அடக்கு முறைகள், அலட்சிய மனோபாவம், தொழிலாளர்களை நடாத்தும் பாங்கு, குடியிருப்புகள், தொழிலாளரின் வழிபடு தெய்வங்கள், வழிபாட்டு முறைகள், சமய சாரங்கள், பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள் முதலிய யாவும் மேற்கூறப்பட்டவற்றுடன் பெருமளவு ஒத்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். ஏலவே கூறியுள்ளது போல், நாம் மேலே கண்ட தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் உடலுழைப்பாளிகள்-சூத்திரர் முதலியோரின் சந்ததியினரே. இன்றைய மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர், பர்மா, சிங்கப்பூர், மலேசியா, ஹியூனியன், மொரினியஸ், ரிபினிடாட், அந்தமான், சுமத்ரா, சிசெல்ஸ், தென்னாபிரிக்கா, கினிடா, நேவிஸ், டேமாரு, ஜமெய்க்கா, அன்ரீல்ஸ், சுரினாம், பிரிட்டிஷ், கயானா, பிரெஞ்சுக் கயானா, பிஜி, நியூ கலிடோனியா, தாஹித்தி, குவாட்லோப், மாட்னிக், சென்ட் வின்சன்ட், யென்ட் கீர்ஸ், சென்ட் லூசியா முதலிய நாடுகளிலும் தீவுகளிலும் வாழ்க்கைப் போராட்டம் நடத்தும் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் (இவர்களுட் கணிசமான தொகையினர் இன்று தமிழர்களாக அல்லாமல் அவ்வந் நாட்டுச் சுதேசிகளுடன் கலப்புற்றுவிட்டனர் என்பதும் அவ்வாறு கலப்புற்றபின் - மதமாற்றம், பெயர் மாற்றம், பண்பாட்டு மாற்றம் - அவர்களது வாழ்க்கைத்தரம் உயர்வடையத் தொடங்கியுள்ளது என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. மேற்குறிப்பிடப்பட்ட நாடுகளிலும் தீவுகளிலும் வாழ்ந்த - வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தமிழர்களைப் பற்றிய ஆய்வு இதே கட்டுரையாசிரியரால் இப்பொழுது மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.) தமிழகத்திலும் ஈழத்தின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளிலும் வாழும் தாழ்த்தப்பட்டோர் முதலியோராவர். (தொடரும்)

இரும்புச் சாமான்கள், வீட்டுத்தளபாடங்கள்

பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமா?

பூண்டிலோயாவில் ஒரே இடம்

KPA Kandasamy Nadar & Co.

113, மேட்டுக்கடை வீதி,

பூண்டிலோயா.

தொலைபேசி எண்: 29

எல்லாவித வாளுலி, தொலைக்காட்சி, மின்சார உபகரணங்களுக்கு பூண்டிலோயாவில் ஒரே இடம்

“சரவணஸ்”

108, மேட்டுக்கடை வீதி,

பூண்டிலோயா.

[இலகு தவணைமுறை வசதியும் செய்து கொடுக்கப்படும்]
விநியோகஸ்தர்கள்: வாளுலி, தொலைக்காட்சி. பைசிக்கிள்,

டயர் டியூப்

தொலைபேசி இலக்கம்: 47

With Best Compliments of

STAT LANKA

Dealers in : TIMBER, PLYWOOD & KEMPAS

138, ARMOUR STREET,
COLOMBO-12.

Phone: 24629
558445

Printed at Print House, for Editor - Publisher S. Anthony Jeeva,
57, Mahinda Place, Colombo-6.